

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.456 van 14 juli 2016
in de zaak A. 217.717/XIV-36.805**

In zake: Ratif SAFI, voorheen Ratif NARAM DIL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Meral Kalin
kantoor houdend te 3520 Zonhoven
Hulsbergweg 7A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Verzoeker dient met een enig verzoekschrift op 2 december 2015 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 6 oktober 2015 waarbij wordt beslist dat de leeftijdsbeslissing van verzoeker van 27 juli 2015 behouden blijft.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stany Buysse, die *loco* advocaat Meral Kalin verschijnt voor verzoeker, en advocaat Stefaan Verbouwe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt naar eigen zeggen op 13 juli 2015 België binnen en dient op 14 juli 2015 een asielaanvraag in. Hij verklaart alsdan van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 juli 1999. Op 14 juli 2015 wordt verzoeker onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij. De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van betrokkene.

In het Universitair Ziekenhuis Antwerpen ondergaat verzoeker op 16 juli 2015 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Op 27 juli 2015 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van Mijnheer Ratif NARAM DIL van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Verzoekers vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing worden verworpen met ’s Raad arrest nr. 234.962 van 7 juni 2016.

Verzoeker stuurt op 20 augustus 2015 een *taskara* naar de dienst Voogdij.

Op 6 oktober 2015 beslist de dienst Voogdij de leeftijdsbeslissing van 27 juli 2015 te behouden. Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen’, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet)

en van artikel 2 van het decreet van 22 december 1994 'betreffende de openbaarheid van bestuur'. Hij licht dit als volgt toe:

“2.6.1.

Artikel 2 bepaalt het volgende:

‘De bestuursoverheid verstrekt het publiek een duidelijke en objectieve informatie over haar werkzaamheden.

De Regering houdt ter beschikking van iedere persoon die erom verzoekt een document met de beschrijving van de bevoegdheden en de organisatie van haar diensten.

De Regering bepaalt het bedrag van de geldsom die mag gevraagd worden voor de afgifte van dit document. Dit bedrag mag evenwel niet hoger zijn dan de kostprijs van het document.

Het moet mogelijk zijn de ambtenaar die de bestemming kan inlichten te identificeren aan de hand van elke briefwisseling die door een bestuursoverheid wordt verzonden.

De kennisgeving van elke beslissing van individueel belang :

vermeldt duidelijk de mogelijke beroepsmiddelen, de bevoegde instanties waarbij het beroep kan worden ingesteld alsook de vormen en de termijnen die door de persoon die zich door de beslissing benadeeld acht, moeten nageleefd worden.’

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing per fax overgemaakt aan de betrokkene. De sociaal assistent heeft de raadvrouw meegedeeld dat er geen kennisgeving was aangaande de mogelijke beroepsmiddelen, noch aangaande de bevoegde instanties waarbij het beroep kan worden ingesteld noch aangaande de vormen en de termijnen die moeten worden nageleefd.

Enkel de beslissing werd overgemaakt. Verwerende partij komt hier derhalve manifest tekort aan haar wettelijke verplichtingen.

2.6.2.

Verwerende partij schuift de taskara zomaar aan de kanten zeggende dat deze niet gelegaliseerd is en zeggende dat authentieke documenten slechts een vermoeden iuris tantum tot gevolg hebben en dat het tegenbewijs wordt geleverd door het medisch onderzoek.

Ook blijft verzoekende partij volharden in de middelen en de argumenten die waren uiteengezet in het verzoekschrift tegen de beslissing van 27.07.2015.

Verwerende partij blijft weigeren om exacte informatie aangaande de medische onderzoeken toe te voegen aan de beslissing, hoewel zij zich hierop andermaal uitdrukkelijk baseert.

Er wordt andermaal niet gemotiveerd in welke mate de resultaten van het desbetreffend onderzoek kunnen worden aanvaard rekening houdende met hun beperkte betrouwbaarheid, zeker voor wat betreft de verschillende resultaten voor personen met een andere afkomst.

Verwerende partij voert geen politieel onderzoek uit, wat reeds wijst op onzorgvuldigheid en onredelijkheid.

Bovendien bevestigt de taskara de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot zijn leeftijd.

Verzoekende partij verwijst tevens in huidige procedure naar volgende passage:

‘Het resultaat van het medisch onderzoek heeft een subsidiair karakter. Als de NBMV een identiteitsdocument uit zijn land van herkomst bij heeft, waarvan de authenticiteit niet ernstig in twijfel werd gebracht, moet de dienst Voogdij in principe met de gegevens van dat document rekening houden boven het resultaat van een medisch onderzoek.’

(http://www.caritas-int.be/sites/www.caritas-int.be/files/uploads/PDF/VluchtschriftNL/vluchtschrift_juni_2009.pdf, p. 9, geraadpleegd op 24.09.2015).

Een taskara dient te worden aanzien als een identiteitsdocument. In casu dient dan ook enkel met de taskara rekening te worden gehouden, gezien het gebrek aan twijfel omtrent de authenticiteit.

Daarbij is het toch frappant dat verwerende partij hardnekkig blijft weigeren om het detail van het leeftijdsonderzoek van 16.07.2015 te vermelden, want twee van de resultaten hierin vermeld, spreken de verklaringen van verzoekende partij en dus ook de taskara niet tegen.

Op basis van de handpolsradiografie wordt de leeftijd immers geschat op 19 jaar, waarbij een standaarddeviatie van 1,5 jaar in acht wordt genomen. In casu zou verzoekende partij derhalve 17,5 jaar oud zijn en dus een minderjarige zijn.

Op basis van de radiografie van het sleutelbeen wordt de leeftijd geschat op ‘jonger dan 20.8 jaar’, waarbij er geen gekende standaarddeviatie in acht wordt genomen en dus ook geen minimumleeftijd wordt aangegeven. Ook op basis van dit onderzoek kan niet ontkend worden, dat de verzoekende partij minderjarig is. Op basis van dit onderzoek kan hij zelfs 15 jaar en 11 maanden oud zijn, zoals hij ook heeft verklaard.

Verzoekende partij kan dan ook niet begrijpen dat hetzelfde leeftijdsonderzoek wordt gehanteerd om geen enkele bewijswaarde te hechten aan de taskara van dewelke de authenticiteit niet wordt betwist.

Waarom wordt de oudste schatting enkel in aanmerking genomen. Welke reden is hiervoor aanwezig? Er wordt niet gemotiveerd waarom deze wordt genomen en niet de jongste leeftijd.

2.6.3.

In het licht van bovenstaande argumenten zijn de redenen die worden aangegeven noch voldoende noch afdoende gemotiveerd zodat men kan besluiten dat het eerste middel ernstig en gegrond is.”

Beoordeling

5. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing, die met toepassing van Titel XIII, hoofdstuk 6, “voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”, van de programmawet (I) van 24 december 2002 en dus niet van de vreemdelingenwet is genomen.

Verzoeker verwijst naar artikel 2 van het decreet van 22 december 1994 ‘betreffende de openbaarheid van bestuur’, doch naar luid van artikel 1, 1°, is dit decreet van toepassing op “een bestuursoverheid bedoeld bij artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en die afhangt van de Franse Gemeenschap”. Vermits de bestreden beslissing is genomen door de

federale overheid, is de door verzoeker aangehaalde bepaling er niet op van toepassing.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker tijdig en op ontvankelijke wijze een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State heeft kunnen instellen, kan kritiek op de wijze van kennisgeving van een beslissing geen invloed uitoefenen op de wettigheid van die beslissing en niet leiden tot de nietigverklaring ervan.

Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6. Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de bestreden beslissing wordt vermeld. Het is hierbij niet vereist dat de beslissing eveneens aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd noch dat de resultaten van het medisch onderzoek samen met de bestreden beslissing worden betekend. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van dat onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan achttien jaar oud is. Bovendien heeft verzoeker kennis van het leeftijdsonderzoek vermits hij zowel in het eerste als het derde middel zelf uiteenzet welke drie onderzoeken zijn uitgevoerd en welke de resultaten ervan zijn, om vervolgens de eindconclusie ervan te betwisten. Wat betreft verzoekers kritiek dat de “jongste leeftijd” niet in aanmerking zou zijn genomen, kan worden verwezen naar de behandeling van het derde middel.

Naar luid van artikel 7, § 1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002 laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan achttien jaar. De wet heeft zelf het medisch onderzoek als ultiem bewijsmiddel ingesteld wanneer twijfel bestaat over de leeftijd van de betrokkene. Anders dan verzoeker in het middel laat uitschijnen, dient de dienst Voogdij een neergelegde *taskara* niet

te laten primeren op de resultaten van het medisch onderzoek. Hiervoor kan, onder meer, worden gewezen op artikel 28, § 2 van de wet van 16 juli 2004 ‘houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht’, naar luid waarvan het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten met alle middelen mag worden aangebracht. Het resultaat van een medische leeftijdsbepaling vormt dergelijk (tegen)bewijsmiddel. Verzoeker gaat voorbij aan de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond wat betreft de aangevoerde schending van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ vastgelegde formelemotiveringsplicht.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht dit als volgt toe:

“Verzoekende partij benadrukt andermaal dat de resultaten van de onderzoeken niet in detail en samen met de bestreden beslissing werden betekend aan verzoekende partij.

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest door de mogelijke beroepsmiddelen, de bevoegde instanties waarbij het beroep kan worden ingesteld en de vormen en termijnen die moeten worden nageleefd, niet mee te delen.

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest door de authenticiteit van de taskara niet te onderzoeken.

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest door te verwijzen naar het leeftijdsonderzoek om geen enkele waarde te hechten aan de taskara terwijl 2 van de drie onderzoeken van het leeftijdsonderzoek de taskara en de verklaringen van verzoekende partij niet tegenspreken.

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest door enkel de oudste schatting in aanmerking te nemen en hiervoor geen enkele verklaring te geven. Welke reden is hiervoor aanwezig?

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest door niet de moeite te doen om de kritiek op de uitgevoerde methode/test wat jaren geleden reeds een punt van grote discussie was en de dag van vandaag ook nog is, niet te weerleggen.”

Beoordeling

8. Wat betreft verzoekers kritiek op de voorgehouden gebrekkige kennisgeving van de beroepsmogelijkheden tegen de bestreden beslissing en op het feit dat het verslag met de resultaten van het medisch onderzoek niet samen met de bestreden beslissing werd betekend, kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel.

Bij de behandeling van het eerste middel is ook vastgesteld dat de wet zelf het medisch onderzoek als bewijsmiddel heeft ingesteld wanneer twijfel over de leeftijd van de betrokkene bestaat. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit het feit dat de dienst Voogdij de bestreden beslissing heeft genomen op grond van dergelijk leeftijdsonderzoek en het resultaat van dit onderzoek laat primeren op de door verzoeker bijgebrachte *taskara*.

Verder beperkt verzoeker zich tot algemene kritiek op de onderzoeksmethode doch hij toont niet aan dat het medisch onderzoek te dezen ondeskundig, onbetrouwbaar of niet correct is. Voor zoveel als nodig kan wat betreft het leeftijdsonderzoek naar de behandeling van het derde middel worden verwezen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoeker werpt in een derde middel de schending op van artikel 7, § 3, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002. Hij licht dit als volgt toe:

“Verzoekende partij blijft volharden in de schending van vernoemd artikel 7, § 3, door de verwerende partij.

Verzoekende partij benadrukt opnieuw dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat er 3 onderzoeken werden uitgevoerd die elk een verschillend resultaat van de leeftijdsschatting tot gevolg hadden.

Op basis van de orthopantomogram wordt de leeftijd geschat op 22,5 jaar, waarbij een standaarddeviatie van 1,7 jaar in acht wordt genomen.

Op basis van de handpolsradiografie wordt de leeftijd geschat op 19 jaar, waarbij een standaarddeviatie van 1,5 jaar in acht wordt genomen. Op basis van dit onderzoek is hij dus minderjarig, gezien hij dan 17,5 jaar oud is.

Op basis van de radiografie van het sleutelbeen wordt de leeftijd geschat op ‘jonger dan 20.8 jaar’, waarbij er geen gekende standaarddeviatie in acht wordt genomen en dus ook geen minimumleeftijd wordt aangegeven. Op basis van dit onderzoek kan dus niet uitgesloten worden dat hij effectief 15 jaar en 11 maanden was op het moment van het onderzoek.

Hoewel er 3 volledig uiteenlopende resultaten zijn, gaat de arts uit van de hoogste leeftijd en concludeert deze dat 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting zou zijn.

Dit is volledig in strijd met artikel 7, §3 van Titel XIII - Hoofdstuk VI ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24.12.2002.

In geval van twijfel wat betreft de leeftijd moet met de jongste leeftijd rekening worden gehouden.

In casu maakt de arts zelfs geen gemiddelde en houdt de arts enkel rekening met de oudste leeftijd.

Op basis van 2 van de drie resultaten dient verzoekende partij immers te worden aanzien als een minderjarige, zeker dan nog eens in het licht van de taskara die wordt bijgebracht.

De verwerende partij die kennis heeft van de resultaten doet hetzelfde en derhalve is het derde middel ernstig en geschonden.”

Beoordeling

10. Naar luid van artikel 7, § 3, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002 wordt ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek rekening gehouden met de jongste leeftijd.

Uit het verslag van het medisch onderzoek blijkt dat de arts zich steunt op een driedelig onderzoek, waarvan elk deelonderzoek individueel wordt geïnterpreteerd en waarna een algemene conclusie wordt getrokken met de eigenlijke leeftijdsschatting. Bij het bepalen in de bestreden beslissing of verzoeker al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, is de eindconclusie van de arts op basis van die deelonderzoeken relevant en niet het resultaat van een

afzonderlijk deelonderzoek. Die eindconclusie is derhalve ook bepalend voor de in het voornoemde artikel 7, § 3, bedoelde “jongste leeftijd”. Indien de arts voor zijn eindconclusie een deviatiefactor vermeldt, wordt de ondergrens in aanmerking genomen voor het bepalen van de leeftijd.

Te dezen wordt in de eindconclusie van het medisch onderzoek besloten tot een leeftijd van ouder dan 18 jaar, “waarbij 22.5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is”. Rekening houdend met deze deviatie, wordt verzoekers jongste leeftijd dus boven de 18 jaar geschat. Aan deze conclusie wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoekers skelettale leeftijd enkel op basis van de handpolsradiografie wordt geschat op “19 jaar of ouder” met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Specifiek aangaande dit deelonderzoek wordt in het medisch verslag trouwens vermeld dat er bij verzoeker een volledige fusie is van de distale diaphyse en epiphyse van de radius, “wat overeenkomt met een volwassen skelettale leeftijd” en dat de bovengrens van de geschatte leeftijd “veel hoger” kan liggen aangezien er met toenemende leeftijd geen veranderingen meer optreden in het polsgewricht. Verzoeker beperkt zich tot het in vraag stellen van de eindconclusie doch hij brengt geen concrete en wetenschappelijk onderbouwde elementen aan waaruit kan blijken dat die eindconclusie, na een weging van de verschillende onderzoeksresultaten, willekeurig, foutief of onbetrouwbaar zou zijn. Waar verzoeker zich opnieuw beroept op zijn *taskara*, kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

V. De vordering tot schorsing

11. Deze zaak vereist slechts korte debatten zodat er grond is om toepassing te maken van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. Er is bijgevolg geen grond meer om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De Raad van State verwierpt de vordering tot schorsing.

3. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien juli tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,
bijgestaan door

Joris Casneuf,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams